

Mireu-me bé: sóc l'altre

Coix de dos peus/ sorrut i solitari

"Una malaltia-per-a-tota-la-vida provoca un trasbals considerable i obliga a replantejar-se gairebé totes les qüestions a partir del zero absolut que estableix". Ho confessava Miquel Martí i Pol en parlar de l'esclerosi múltiple. Va afectar la seva vida, però també la seva forma d'observar el món, tant el de fora com el de dins. En va descriure tres fases: la davallada personal, en què el dolor anava prenent lloc. La lenta estabilització, que li va permetre avaluar la poca autonomia de què disposava. I, la tercera, el coratge per projectar la vida en un futur limitat. El 5 d'abril és el Dia Mundial de la Salut, que tant ens recorda la importància de cuidar-nos com de treure pit i plantar cara als dimonis. El commemorem llegint un poema que mostra la lluita, la por i l'esperança de Martí i Pol.

Foto: Daniel Horacio Agostini

Mireu-me bé: soc l'altre.
Coix de dos peus,
sorrut i solitari.
No vinc d'enlloc

i escric per sobreviure.
Desfaig camins
perquè no sé dreceres.
Reprenc costums.
Si ara pogués, jauria
pels marges clars
amb noies de pell fosca.
Però he crescut
i algú m'ha omplert de vidres
tota la sang.
Mireu-me bé: coixejo.
No tinc sinó
la veu que em representa.
Adollo mots
i els mots em purifiquen.

Emergiré de mi mateix el dia
que un vent terral
m'eixugui els ulls. Són altes
les espases de foc
d'aquesta lluita
que em serva dret
contra la por i el somni.

Mireu-me bé,
mireu-me bé: soc l'altre.

(De Vint-i-set poemes en tres temps, 1972)